

Arrest

nr. 264 176 van 24 november 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5/18
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 15 juli 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 augustus 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ACER die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 10 oktober 2017, 25 juli 2017, 16 maart 2018, 8 november 2018, 20 augustus 2019 en 25 maart 2020 een aanvraag in om gezinshereniging in functie van zijn Nederlandse neef. Deze aanvragen werden respectievelijk geweigerd op 6 juli 2017, 15 januari 2018, 14 september 2018, 11 februari 2019, 10 februari 2020 en 3 augustus 2020. Op 18 februari 2021 diende verzoeker een achtste aanvraag in om gezinshereniging met dezelfde persoon.

Op 15 juli 2021 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.2. Op 15 juli 2021 werd aan verzoeker een inreisverbod van drie jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

[...]

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België

De beslissing tot verwijdering van 15 07,2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° vóór het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of,

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar

Betrokkene is in het bezit van een paspoort afgeleverd op 23.03.2015 te Antwerpen zonder visa of enige in- of uitreisstempels Betrokkene diende al zeven keer na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Nederlandse neef op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De aanvragen ingediend op 10 01.2017, 25 07 2017, 16.03.2018, 08.11 2018, 20 08 2019 en 25 03 2020. werden geweigerd op 06.07.2017, 15.01.2018, 14.09.2018, 11.02.2019, 10.02.2020 en 03.08 2020 Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 18.02.2021 alweer een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij opnieuw geen nieuwe relevante stukken werden voorgelegd. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 15.01.2018, van 14 09 2018 en van 10 02.2020 die hem op respectievelijk 25 01.2018, 18.09.2018 en 11.02 2020 werden betekend. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de meervoudige aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980 Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonderde nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Enig Middel: Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, schending artikel 8 EVRM

Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen -in casu de bijlage 13 sexes dd. 15.07.2021) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing van 15.07.2021 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding [Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen [Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

INREISVERBOD OPGELEGD AAN VERZOEKER

1. REDEN VAN HET INREISVERBOD

Het inreisverbod vindt in de bestreden beslissing haar juridische basis in artikel 74/11,§1, tweede lid dat het volgende bepaalt:

Art. 74/11. f- § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

*Er bestaat een
;*

Verweerster gaat er zomaar van uit dat er een risico op onderduiken is.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf het bestaan van schoolgaande kinderen, het af ronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde. De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2 bis, § 3, 3°, § 4,5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

Met andere woorden; toegepast in huidige zaak dient enkel geen termijn voor het vrijwillig vertrek te worden toegestaan indien er een risico op onderduiken bestaat.

De verwerende partij heeft onder andere met betrekking tot dat punt de wet geschonden.

In de bestreden beslissing wordt enkel vermeld dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, zodat hij duidelijk gemaakt zou hebben zich niet aan de verwijderingsmaatregel te willen houden...

De beslissing tot verwijdering die geen termijn toestaat voor het vrijwillig vertrek is NIET afdoende gemotiveerd omdat in toepassing van de voormelde bepaling enkel wordt vermeld dat er een risico op onderduiken bestaat en geen enkel motief vermeld heeft dat betrekking heeft op het onderduikrisico.

Met betrekking tot artikel 74/14 §3, 1° het risico tot onderduiken wenst verzoeker op te merken dat verweerster geen overtuigend motief vermeld heeft dat betrekking heeft op het onderduikrisico.

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat in hoofde van verzoeker een risico op onderduiken bestaat en verwijst enkel naar een eerder bevel.

De memorie van toelichting omschrijft het risico op onderduiken als volgt: "feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt"

In casu wordt door verwerende partij in de bestreden niet naar artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet verwezen.

In die zin is er ook een schending aangezien verwerende partij dit artikel negens in de bestreden beslissing vermeldt.

Verder tracht zij twee criteria aan te halen.

De criteria die zij heeft aangehaald en bestempeld als zijnde een risico op onderduiken zijn niet voldoende gemotiveerd.

De volgende criteria werden aangehaald: 4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende verschillende aanvragen gezinshereniging in en dit tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in.

Verzoeker heeft nieuwe elementen aangevoerd om een nieuwe verblijfsaanvraag te staven.

Verwerende partij kan bezwaarlijk voorhouden dat er een risico op onderduiken is aangezien verzoeker een gekende verblijfsplaats heeft.

Met andere woorden, verzoeker diende het land niet onmiddellijk te verlaten binnen de termijn die werd opgelegd vanwege de verwerende partij.

In casu heeft verwerende partij geen voldoende individueel onderzoek gedaan naar de leefomstandigheden van verzoeker en gaat hier tevens zeer licht over. Dit blijkt ook uit de gebrekkige motivering.

Het volstaat niet dat wanneer verzoeker mbt het risico tot onderduiken voldoet aan twee criteria om te besluiten dat er risico op onderduiken bestaat.

De voorbereidende werken tonen dat de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij mbt de beoordeling van het risico op onderduiken sterk beperkt wordt.

Eén en ander dient geconcretiseerd en sterk onderbouwd te worden, wat in casu niet het geval is.

Verzoeker heeft familieleden in België, met wie hij een duurzame relatie heeft. Hij heeft tevens een nieuw leven opgebouwd in België.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

DUUR VAN HET INREISVERBOD

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er hem een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar 'omdat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten'. Waarom direct gekozen werd voor de maximale termijn, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere bevel om het grondgebied te verlaten. Dit alles behalve voldoende duidelijk voor verzoeker om het motief van de duur van 3 jaar te begrijpen.

Waarom direct gekozen werd voor een termijn van 3 jaar, wordt geenszins verduidelijkt.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

Verweerster meldt dat er geen specifieke omstandigheden zijn die het inreisverbod van 3 jaar kunnen doen verminderen. Verwerende partij draait hier de bewijslast om. Zij dient met de stukken en de informatie die zij in haar bezit heeft aan te tonen dat het maximum inreisverbod gerechtvaardigd is.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximale termijn van 3 jaar.

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van 3 jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

De administratie blijft andermaal in gebreke kenbaar te maken welke specifieke elementen en omstandigheden dan wel zouden hebben geleid tot een beslissing om verzoeker een inreisverbod van 3 jaar toe te kennen.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als het, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoeker de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en hij aldus een verblijf zou kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod dat door verwerende partij wordt opgelegd.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële en formele motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2 ° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

Gezien de verstrekkende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient haar beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en

redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.2. Na een theoretische uiteenzetting van de formele en materiële motiveringsplicht en van de aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur, voert verzoeker aan dat in de bestreden beslissing enkel wordt vermeld dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker betoogt echter dat hij nieuwe elementen heeft aangevoerd om een nieuwe verblijfsaanvraag te staven en dat hij derhalve het land niet onmiddellijk moest verlaten binnen de termijn die werd opgelegd in het eerder bevel.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient op te merken dat het bestreden inreisverbod wordt opgelegd op grond van twee motieven namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet); met name omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en omdat verzoeker geen gevolg gaf aan eerder verwijderingsbeslissingen. Het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek vindt zijn oorsprong in de beslissing van 15 juli 2021 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Er werd geen beroep ingediend tegen deze beslissing waardoor deze dan ook definitief is. Ook waar verzoeker aanvoert dat er geen sprake is van een risico op onderduiken, richt hij zich in wezen tegen de weigeringsbeslissing van 15 juli 2021. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, wordt er in het bestreden inreisverbod immers niet verwezen naar een mogelijk risico op onderduiken.

In de mate verzoeker in het middel nog verwijst naar het feit dat hij familieleden heeft in België met wie hij een duurzame relatie heeft, merkt de Raad op dat verzoeker zijn verklaringen niet staft met enig begin van bewijs, noch concretiseert. Verzoeker heeft enkel een verblijfsrecht aangevraagd in functie van zijn Nederlandse neef. Bovendien werd verzoeker nooit eerder tot een verblijf toegelaten en was hij daarvan op de hoogte dat zijn verblijf in België precair was.

2.3. Met betrekking tot de duur van het inreisverbod betoogt verzoeker dat niet wordt gemotiveerd waarom meteen wordt gekozen voor de maximale termijn van drie jaar. Hij voert aan dat geen rekening wordt gehouden met de specifieke elementen van de zaak.

De Raad merkt evenwel op dat de bestreden beslissing omstandig motiveert waarom *in casu* het bevel om het grondgebied te verlaten gepaard gaat met een inreisverbod van drie jaar. Zo wordt verwezen naar het feit dat verzoeker zeven maal na elkaar gezinshereniging aanvroeg op grond van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet in functie van dezelfde persoon. Al deze aanvragen werden geweigerd, waarvan de beslissingen van 15 januari 2018, 14 september 2018 en van 10 februari 2020 gepaard gingen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep maar diende telkens een nieuwe aanvraag in. Verweerder kwalificeert dit als proceduremisbruik, waarbij verzoeker de procedure van artikel 47/2 van de vreemdelingenwet louter aanwendt om via een andere weg verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. De bestreden beslissing wijst er ook op dat verzoeker werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Daarnaast wordt gemotiveerd met betrekking tot artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarbij wordt vastgesteld dat verzoeker als volwassene een leven kan opbouwen in het land van herkomst zonder de nabijheid van zijn neef, dat hij geen minderjarige kinderen heeft in België en dat er geen sprake is van een medische problematiek. De bestreden beslissing motiveert uitdrukkelijk dat op grond van deze elementen een inreisverbod van drie jaar proportioneel wordt geacht.

Hieruit blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke elementen van de zaak. Hij motiveert uitdrukkelijk waarom *in casu* de maximale termijn van drie jaar overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid werd opgelegd, met name omdat verzoeker zeven maal na elkaar dezelfde aanvraag indiende, hetgeen wordt gekwalificeerd als proceduremisbruik.

Daarnaast wordt ook vastgesteld dat verzoeker drie bevelen om het grondgebied te verlaten naast zich neerlegde, ondanks het feit dat hij wel degelijk werd geïnformeerd omtrent de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Deze motieven worden door verzoeker geenszins betwist en verzoeker voert evenmin aan met welke specifieke elementen alsnog rekening had moeten worden gehouden.

Verzoeker beperkt zich aldus in wezen zelf tot een algemeen theoretisch betoog, zonder dat hij ingaat op specifieke elementen van de zaak.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT